

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.21.019/2014/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Szívós Tamás ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** (tartózkodási helye: **(címe)**) szám alatti lakos felperesnek – a dr. Boros Erzsébet ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2014. október 21. napján kelt 5.P.20.127/2014/14. számú ítéletével szemben a felperes részéről 16., alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és a keresetet elutasítja.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási költség összegét 350.000,- (Háromszázötvenezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000,- (Ötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 758.400,- (Hétszázötvennyolcezer-négyszáz) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhére marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperest a **(város neve)**-i Törvényszék, mint másodfokú bíróság 4.Bf.8/2012/24. számú ítéletével 2 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte. Egyebekben helybenhagyta az elsőfokú ítéletet, amely a ... Megyei Bíróság 1.Fk.648/2004/241. és a Szegedi Ítéltábla 2.Fkf.I.236/2006/31. számú ítéletével kiszabott 4 év börtönbüntetés tekintetében a feltételes szabadságot megszüntette. A büntetést a felperes – amelyet 2012. november 11-től 2013. május 14-ig börtön, május 15-től 2014. augusztus 23-ig fogház fokozatban kellett végrehajtani – az alperesi BV Intézetben töltötte le. Ez idő alatt a felperes elhelyezésére is szolgáló, nemdohányzó zárkat a nappali időszakban is zárva tartották.

A felperes fogvatartása idején az alperesi büntetés-végrehajtási intézet folyamatosan legalább másfélszemes, esetenként kétszeres telítettséggel működött, a fogvatartottak száma ilyen mértékben haladta meg a rendelkezésre álló alapterületen személyenként 4 négyzetméter mozgástér biztosítása mellett elhelyezhető létszámot. Az intézetben 4 olyan zárka található, amelyik az intézet többi részétől elkülönített folyosóra nyílik, ezek ajtajait nyitva tartják, a fogvatartottak kijárhatnak az onnan nyíló könyvtárba és közösségi helyiségekbe. Azon a folyosón, ahol a felperes elhelyezésére

szolgáló zárka is van, nevelői iroda és egyéb helyiségek találhatók, itt helyezték el a biztonsági rendszer kapcsolópaneljét, valamint a meghallgatások is az innen nyíló helyiségekben történnek. Az itteni zárkák – tekintet nélkül az itt elhelyezettek kiszabott végrehajtási fokozatára – folyamatosan zárva vannak.

A felperes bőrvizketés tünetével 2013. február 20-án jelent meg az orvosi rendelésen, amelyre kezelést kapott. 7 nappal később ugyanezzel a panasszal jelentkezett, a diagnózis ismét pruritis volt. Március 4-én nemi szerve vizketése miatt vett részt orvosi vizsgálaton, ekkor egyéb elhelyezkedésű börtályog, kelés, karbunkulus diagnózist állítottak fel. Ezt követően március 13-án és 18-án szintén bőrvizketéssel jelentkezett az orvosnál, aki a korábbival egyező diagnózist állapított meg, melyre kezelést alkalmazott.

A felperes elhelyezésére szolgáló 77. számú, nemdohányzó zárkában 2013. június 10-28., valamint július 1-25. között a felperesnek folyamatosan volt dohányzó zárvatársa, esetenként több is, mert az alperes más helyen nem tudta biztosítani a megfelelő elhelyezést. A felperes a dohányzó elítélteknek a nemdohányzó zárkában történő elhelyezését nem kifogásolta, panasszal nem élt. Ottani elhelyezésük azután szűnt meg, hogy egy, a zárkában lévő másik elítélt a büntetési-végrehajtási ügyésznél panaszt tett emiatt.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a fogház helyett fegyházas körülmények között töltött időre 184 napra napi 40.000,-Ft, míg a börtön fokozat helyett fegyházas körülmények között töltött időre 74 napra napi 30.000,-Ft, összesen 8.480.000,-Ft kártérítés megfizetésére, ezen felül további 1.000.000,-Ft nem vagyoni kártérítést igényelt a nem megfelelő egészségügyi és higiéniai körülmények miatt. Álláspontja szerint az alperes megszegte az 1979. évi 11. tvr. (Bv.tvr.) és a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet több rendelkezését, amellyel megsértette a felperes emberi méltóságát és személyes szabadságát azzal, hogy huzamosabb időn át nem biztosította a jogszabályban meghatározott fogvatartási körülményeket, valamint nem tette lehetővé a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának megfelelő mozgásszabadságot. Állította továbbá, hogy ezidő alatt rühes lett, ami okozati összefüggésben áll a nem megfelelő higiéniai körülményekkel. Végül kifogásolta, hogy az alperes a nemdohányzó zárkában hosszabb időn át dohányzó elítélteket helyezett el, ami az egészségre fűződő jogát sértette.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Véleménye szerint a Bv.tvr. nem fogvatartotti jogokat fogalmaz meg, hanem csupán lehetőségeket rögzít, amelyek biztosítása a vonatkozó végrehajtási rendeletek szerint történhet. Ezek közül a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 41. § (5) bekezdése szerint kell nyitva tartani a börtön, illetve a fogház fokozatú elítélt esetében zárkájának ajtaját. Azonban kiemelte, a felperes elhelyezésére szolgáló zárka ajtajának zárva tartása a parancsnok eltérő rendelkezésén alapul, amelyre az R. 37. § (4) bekezdése és 52. §-a jogosította fel. Vitatta, hogy a felperes bőrbetegségét rühesség okozta, egyben állította, felmerült egészségi problémáit a bv intézet jogszabályoknak megfelelően kezelte. Elismerte ugyanakkor, előfordult olyan, hogy nemdohányzó zárkában dohányzó fogvatartottakat is elhelyezni kényszerült, ennek oka a büntetés-végrehajtási intézet érintett időszakbeli lényeges túlterheltsége volt. Egyebekben kérte figyelembe venni, hogy a felperes nem merítette ki az R. 6. §-ában foglalt jogorvoslati lehetőségeket, mely mulasztása kizárja a közigazgatási jogkörben okozott kárért való alperesi felelősséget. Álláspontja az volt, ugyanez a körülmény a kárenyhítési kötelezettség elmulasztásaként is értékelendő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 200.000,-Ft és késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte az alperest, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indoklásában rögzítette, a jogvitára irányadó 1978. évi IV. törvény (régi Btk.) 41. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés büntetést büntetés-végrehajtási intézetben fegyház, börtön vagy fogház fokozatban kell végrehajtani.

Kifejtette, a végrehajtás tartama alatt az elítélt személyes szabadsághoz fűződő joga szünetel ugyan, de a jogkorlátozás kereteit törvény, illetve egyéb jogszabály határozza meg. Amikor a bíróság szabadságvesztés büntetést szab ki, meghatározza a végrehajtási fokozatot. A végrehajtás részletszabályait a Bv. tvr. tartalmazza, melynek 24. §-ából következően a bv intézet területén való mozgás lehetőségének terjedelme a végrehajtási fokozat tartalmi jellemzőinek egyik eleme. Börtön és fogház fokozatban az elítélt a büntetés-végrehajtási intézet területén szabadon járhat. Az R. (az ún. Bv Szabályzat) 52. §-a felhatalmazást ad a büntetés-végrehajtási intézet parancsnokának, hogy biztonsági okból, rendkívüli esemény bekövetkezésének a megelőzése, megszakítása vagy felszámolása érdekében – a kiváltó ok megszűnéséig – a végrehajtási fokozattól függetlenül elrendelje az elítéltek elhelyezési körletében a zárkák ajtajának zárva tartását. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban nem minősülnek az R. 36. § (2) bekezdése szerinti rendkívüli eseményeknek azok, amelyek jelentős mértékben sértik vagy veszélyeztetik ugyan a fogvatartás biztonságát, de nem teszik szükségessé külön intézkedések bevezetését, hanem csupán a megfelelő műszaki és költségvetési feltételek biztosítását igénylik a fenntartó állam részéről. Ez alapján megállapította, az alperes jogellenesen járt el, amikor az ajtók zárva tartásával a felperes szabad mozgáshoz fűződő jogát a kiszabott végrehajtási fokozatra jellemző mértéken túl korlátozta. A felperes személyiségi jogának megsértésére figyelemmel – a jogsértés súlyát és az egyéb körülményeket is mérlegelve – 200.000,-Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.

Alaptalannak találta ugyanakkor a keresetet abban a részében, amelyben a dohányzó elítéltekkel egy zárkában történt elhelyezését sérelmezte, figyelemmel arra, hogy a felperes a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdésében foglaltak ellenére a jogorvoslati lehetőségeket nem merítette ki, a dohányzó zárkatársak miatt a bv intézet parancsnoka felé panasszal nem élt. Szintén elutasította a felperesnek a rühfertőzéssel kapcsolatos, azon alapuló kárigényét. E körben utalt arra, a betegség tényét az orvosi dokumentáció nem támasztja alá, és azt a bizonyítási eljárás egyéb adatai sem igazolják.

Az ítélet ellen valamennyi peres fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes jogorvoslati kérelmében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak részbeni megváltoztatását és az alperes marasztalásának 3.000.000,-Ft-ra és járulékaire történő felemelését kérte. Elsődleges kérelmének indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértett, amikor a 2014. október 8-i tárgyaláson, melyen a felperes személyesen nem tudott jelen lenni, a büntetés-végrehajtási intézet alkalmazottait tanúként meghallgatta és – jogi képviselőjének a tárgyalás elhalasztására irányuló kérelme ellenére – ítéletet hozott. Hangsúlyozta, ezáltal sérült nyilatkozattételi joga.

Az ítélet részbeni megváltoztatására irányuló jogorvoslati kérelme kapcsán kiemelte, tévedett az elsőfokú bíróság a kártérítés összegének meghatározásakor, amikor a felperest ért, huzamosabb időn át tartó joghátrányt nem tekintette olyan mértékűnek, amely magasabb kárösszeget indokolna.

Az ítéletnek a Ptk. 349. §-ára történő hivatkozásával kapcsolatban utalt arra, hogy az alperes által ekörben hivatkozott panasz nem olyan jogorvoslat, amelynek elmulasztása az államigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősséget kizárná. Kiemelte, a jogorvoslati jog kimerítésének hiányát csak akkor lehetne a terhére értékelni, ha erről a lehetőségről és az ezzel kapcsolatos eljárási rendről tájékoztatták volna, melyre azonban nem került sor.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját, miszerint az alperesi büntetés-végrehajtási intézet az érintett időszakban rendkívül túlszűfoltan működött, a 86 fős férőhelyen rendszeresen 130-150 fő elítélt tartózkodott, ami miatt valamennyi, jogszabályban meghatározott elkülönítési szabálynak nem tudott minden esetben eleget tenni. Kiemelte, az épület

műszaki és technikai adottságai nem teszik lehetővé a zárkák nyitva tartását, mivel vannak olyanok – köztük a felperes elhelyezésére szolgáló is –, amelyek arra a folyosóra nyílnak, ahol a biztonsági berendezések kezeléséhez szükséges technikai kezelőpult található, továbbá a nevelőtiszt iroda, ahol a meghallgatások folynak. Ezen felül e folyosón különféle intézkedések is történnek – motozások, meghallgatások –, amelyeket nem lehet végrehajtani, ha a folyosón a fogvatartottak szabadon mozognak. Mindezekre figyelemmel az intézet parancsnoka rendkívüli esemény bekövetkezésének megelőzése érdekében jogszerűen rendelte e zárkák zárva tartását. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Bv szabályzat rendelkezéseit, azok kimondottan fogházban történő elhelyezés esetére vonatkoznak. Álláspontja szerint erre tekintettel az alperes részéről felróható, jogellenes módon végrehajtott fogvatartás nem állapítható meg.

Az alperesi fellebbezés **alapos**, a felperesi fellebbezés **alaptalan**.

A felperes fellebbezésében részben eljárásjogi, részben anyagi jogi érvekre hivatkozott. Eljárási kifogásában sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2014. október 8. napján megtartott tárgyaláson – melyen a felperes személyesen egyéb elfoglaltsága miatt nem tudott megjelenni – tanúmeghallgatást követően ítéletet hozott, amivel korlátozta nyilatkozattételi jogának gyakorlásában.

Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. A polgári peres eljárás jogszabályi kereteit a Polgári perrendtartás (1952. évi III. törvény) határozza meg. E jogszabály 8. § (1) és (2) bekezdése alapvetően rögzíti, a bíróság köteles biztosítani, hogy a felek és a per többi résztvevője jogukat rendeltetésszerűen gyakorolják és perbeli kötelezéseknek eleget tegyenek. Köteles megakadályozni minden olyan eljárást, cselekményt vagy egyéb magatartást, amely a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes, így azt, ami a per elhúzására irányul, vagy erre vezethet. Miután a Pp. 66. § (1) bekezdése lehetőséget ad arra, hogy a fél helyett az általa választott meghatalmazott járjon el a perben – aki a 67. § (1) bekezdés c) pontja szerint ügyvéd, illetőleg ügyvédi iroda is lehet –, a per vitelére szóló meghatalmazás pedig kiterjed a perrel kapcsolatos minden nyilatkozatra és cselekményre (Pp. 70. § (2) bekezdés), nem kifogásolható, ha a fél a tárgyaláson – amennyiben a bíróság nem személyes megjelenés kötelezettségével idézi – nem jelenik meg, azon csupán meghatalmazottja vesz részt. Arról viszont, hogy a bíróság szükségesnek látja-e a fél tárgyaláson való személyes megjelenését a meghallgatása céljából, a per állásához képest a bíróság szabadon dönt.

Tévesen állítja a felperes, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett volna, amikor a folytatólagos tárgyalást jogi képviselője kérelme ellenére nem halasztotta el. E körben lényeges, hogy a Pp. 151. § (1) bekezdése szerint a tárgyaláson előterjesztett kérelemre a bíróság a tárgyalást csak akkor halaszthatja el, ha a keresetet az alperessel nem, vagy nem idejében közölték, vagy ha a felperes a keresetét a tárgyaláson megváltoztatta, vagy valamely más kérelmét lényegesen módosította és ezzel összefüggésben az ellenkérelem előterjesztésére az alperesnek megfelelő időt kell biztosítani. Figyelemmel arra, hogy a felperest a per első, majd folytatólagos tárgyalására is szabályszerűen megidézte az elsőfokú bíróság – a folytatólagos tárgyalás kitűzésekor ugyanis már nem kell érvényesülnie a Pp. 125. § (2) bekezdésében szabályozott 15 napos tárgyalási időköznek –, majd a folytatólagos tárgyaláson meghatalmazott jogi képviselője megjelent, a meghallgatott tanúkhöz kérdéseket intézhetett, vallomásukra észrevételt tehetett, további bizonyítást indítványozhatott, eljárási szabálysértés nem történt, és egyébként sem sérült a felperes nyilatkozattételi joga. Lényeges, hogy a felperes a per első, ezt megelőzően megtartott tárgyalásán személyesen jelen volt, ahol részletes meghallgatására is sor került. Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság, amennyiben a felperes további személyes megjelenését, illetőleg egyéb bizonyítási cselekmények foganatosítását szükségtelennek tartotta a releváns tényállás megállapításához, a

folytatólagos tárgyaláson eljárási szabálysértés nélkül hozhatott érdemi határozatot. Ezzel ellentétes álláspont a perek szükségtelen elhúzódásához vezetne, amely sértené a Pp. 2. § (1) bekezdésében foglalt – a perek ésszerű időn belüli befejezésének – alapelvi követelményét.

A felperes keresetében a nem vagyoni kár megtérítésére irányuló igényét emberi méltóságának és egészséghez való jogának, vagyis személyhez fűződő jogainak (Ptk. 75. §, 76. §) sérelmére alapította. Az alperes károkozó magatartását a zárka ajtók nappali zárva tartásában, a rossz körülmények miatti rühfertőzésében és annak nem megfelelő kezelésében, valamint dohányzó elítéltek nemdohányzó zárkában történt elhelyezésében jelölte meg.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A személyhez fűződő jogokat a törvény nem tartalmazza kimerítően, azonban – többek között – az egészség és az emberi méltóság megsértését a Ptk. 76. §-a külön is nevesíti. Főszabály szerint a személyiségi jog körébe tartozó bármely jog sérelmét eredményező magatartás jogellenes, a jogellenességet azonban a jogszabály felhatalmazása kizárja. A személyhez fűződő jogában sértett személy kérheti a bíróságtól annak a ténynek ítélettel történő megállapítását, hogy őt a másik fél valamely személyhez fűződő jogában megsértette (Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja), illetve egyéb, a Ptk. 84. § (1) bekezdés b)-d) pontjaiban rögzített szubjektív szankciók alkalmazását követelheti. Az ilyen igény felróhatóságtól függetlenül, pusztán a jogsértéssel megalapozott, önmagában a jogsértő magatartás alapot ad e jogkövetkezmények alkalmazására. Ahhoz azonban, hogy a szubjektív kártérítési jogkövetkezmény (Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja) jogalapja megállapítható legyen, az alperes jogellenes károkozását is bizonyítania kell, hiszen az szükségképpen eleme a Ptk. 339. § (1) bekezdésének, melyre – mint általános szabályra – a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja utal.

Mivel a felperes a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerinti szubjektív kártérítési jogkövetkezmény alkalmazását kérte a közigazgatási jogkörben okozott kártérítési tényállás keretei között, helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglaltakat, mely speciális követelményeknek a sikeres perléshez ugyancsak meg kell valósulniuk. A felperes kötelezettsége mindezek következtében a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános és a 349. § (1) bekezdésében foglalt speciális kártérítési feltételek fennálltának bizonyítása (BH 1998. 534. számú jogeset). A konjunktív feltételek megvalósulását azonban – a Ptk. 349. § (1) bekezdése vonatkozásában – a felperes maradéktalanul nem igazolta.

A Ptk. 349. §-a a munkáltatói kártérítési felelősség egy speciális esetét, a közigazgatási – illetve a bírósági és ügyészségi – jogkörben okozott károkért való felelősséget szabályozza. Ennek megfelelően többletfeltételeket is megállapít a kártérítési felelősség általános szabályaihoz képest. Ilyen speciális feltétel a kár rendes jogorvoslattal nem elhárítható volta, illetve, hogy a felperes a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítette. Nincs helye a kártérítési felelősség megállapításának, ha a kár elhárítására még rendelkezésre álló – a kár elhárítására alkalmas – jogorvoslati eljárást a károsult nem vette igénybe. Az ítélőtábla álláspontja szerint ilyen – a kár bekövetkeztének elhárítására alkalmas – jogorvoslatnak nem csak az 1979. évi 11. számú tvr. (Bv. tvr.) 35. § (2) bekezdésében megfogalmazott kártérítési igény tekintendő, hanem a 36. § (1) bekezdés g) pontjában szabályozott panasz előterjesztésének joga is. A panasz – mint egyfajta előzetes jogorvoslati eszköz – kárelhárításra alkalmas voltát a felperes saját hivatkozása is alátámasztja, hiszen a dohányzó elítélteknek a zárkában történő elhelyezése kapcsán maga adta elő, hogy zárkatársa erre irányuló panaszának előterjesztését követően a sérelmes helyzet megszűnt, a dohányzó elítélteket áthelyezték. Ugyanakkor nem vitatott, hogy a felperes sem a zárkák zárva tartásával, sem megbetegedésével, sem a dohányzó zárkatársak elhelyezésével kapcsolatosan panasszal nem élt, a rendelkezésére álló és a kár elhárítására alkalmas jogorvoslati lehetőségeket tehát nem merítette ki, ami a kártérítés gátját jelenti.

Osztja az ítélőtábla az alperes álláspontját tekintetben is, hogy még ettől eltérő értelmezés mellett

is a kárenyhítési, kármegelőzési kötelezettség (Ptk. 340. § (1) bekezdés) elmulasztásaként minősülne a panaszjog nemgyakorlása, amely szintén a kereset elutasításához vezethetne. Ugyanakkor tévesen állítja a felperes fellebbezésében, hogy őt a panaszjogról az alperesnek ki kellett volna oktatnia, hiszen e lehetőségről – saját előadása szerint is – tudott, csupán nem kívánta azt igénybe venni attól félve, hogy emiatt kedvezőtlenebb elbírálás alá esik áthelyezési kérelme.

Megjegyzzi az ítéletábra, a kereset érdemben is alaptalan.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a felperes rühfertőzéssel kapcsolatos állításait az orvosi dokumentációk nem támasztják alá, a felperes e körben állításait a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére nem bizonyította. Etekintetben tehát kára – amely a kártérítés egyik alapvető eleme (Ptk. 339. § (1) bekezdés – sem igazolt. Egyekben az esetlegesen nem megfelelő higiénias körülmények miatt sem állapítható meg felróhatóság az alperes oldalán (hasonlóan: Fővárosi Ítéletábra 2.Pf.21.700/2012/8.).

Az alperes az R. 10-11. §-ai alapján jogszabályban előírt feladatának megfelelően köteles az elítéltet befogadni, amelyet csak a 12. § (1) bekezdésében előírt feltételek esetén tagadhat meg. Az adott fogvatartotti létszám és a rendelkezésre álló börtönkapacitás olyan objektív körülmények, amelyeken az alperes megfelelő költségvetési forrás nélkül változtatni nem tud, így ezért felelősség sem terhelheti. Felróhatóság hiányában pedig nem állapítható meg kártérítési felelőssége az időszakosan elhelyezett dohányzó elítéltek miatt sem (hasonlóan: Fővárosi Ítéletábra Pf.IX.20.888/2013/5., Pécsi Ítéletábra Pf.II.20.390/2013/6. számú eseti döntések).

Szintén alaptalan a kereset a zárka ajtók zárva tartása kapcsán. Az R. 45. § (1) bekezdés e) pontja értelmében a fogvatartás rendjét és biztonságát sértő vagy veszélyeztető cselekmények megelőzésére, illetve megszüntetésére az elítélttel szemben az ajtók zárva tartása rendelhető el. A jogszabály tehát a sérelmezett intézkedésre kifejezett lehetőséget ad a fogvatartás rendjét és biztonságát veszélyeztető cselekmények megelőzése érdekében, amelyet az R. 52. §-a alapján a bv intézet parancsnokának hatáskörébe utal. Osztja az ítéletábra az alperes álláspontját atekintetben, hogy az érintett zárka ajtajának nyitva tartása az intézet rendjét és biztonságát veszélyeztethette volna, figyelemmel arra, hogy ugyanezen a folyosószakaszon található a biztonsági berendezések kezelőpultja, valamint az elítéltek meghallgatására szolgáló helyiségek is. E speciális, kifejezetten az ezen a folyosószakaszon lévő zárkákat érintő, biztonsági szempontból jelentős körülményekre tekintettel ezért a felperes elhelyezésére szolgáló zárka ajtajának zárva tartása – az alperes okszerű parancsnoki intézkedése alapján – indokolt volt. Mivel pedig intézkedésével az alperes a jogszabályi kereteknek megfelelően korlátozta a felperes személyiségi jogait, az kártérítésre nem adhat alapot.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával részben megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az eredményesen fellebbező alperes másodfokú eljárási költségeinek viselésére, amelyet az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján állapított meg.

A le nem rótt illeték a felperes teljes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §).

S z e g e d, 2015. április hó 3. napján

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Bálint Attila sk.
előadó bíró

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
ábrabíró